

поведінку споживачів, а також, проводити моніторинг ринків, що пов'язані із соціальними та економічними змінами.

Серед переваг впровадження цифровізації в аналізі соціально-економічних факторів варто виділити: точність і швидкість (автоматизація дозволяє оперативно враховувати зміни в соціально-економічному середовищі); зниження витрат (ефективне використання ресурсів завдяки аналітичним інструментам); прогнозування ризиків (виявлення потенційних загроз через прогнозний аналіз), а також індивідуалізацію стратегій (адаптація рішень до потреб різних груп споживачів або співробітників).

Соціальна відповідальність не є перешкодою для економічної ефективності, а навпаки, посилює її, створюючи довгострокову цінність для бізнесу та суспільства. Включення соціально відповідальних практик у стратегію компанії сприяє сталому розвитку, формує довіру серед зацікавлених сторін та забезпечує стабільне зростання в умовах глобальної конкуренції.

Інтеграція сучасних цифрових технологій в аналітичний процес дозволяє компаніям враховувати соціально-економічні фактори, одночасно підвищуючи ефективність стратегічного планування, що забезпечує адаптацію до змін бізнес-середовища і стійкість у довгостроковій перспективі.

Аналітичне обґрунтування стратегічного розвитку не тільки підвищує економічну ефективність компаній, а й сприяє вирішенню соціальних проблем, забезпечуючи сталий розвиток, який відповідає вимогам сучасного бізнесу і суспільства.

Література:

1. Гудзь О.І. Стратегія розвитку підприємства: сутність та класифікація. *Економіка та суспільство*. Мукачівський державний університет. 2018. Вип.18 DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2018-18-48>

2. Win-win: перемога безпереможених і теорія перемовин №1 у світі. URL: <https://worksection.com/ua/blog/win-win.html> (дата звернення 20.11.2024)

ІНВЕСТИЦІЯ ЯК ГОЛОВНИЙ ЧИННИК УСПІШНОСТІ ФІНАНСОВОЇ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ РЕГІОНУ

Мордовцев О.С., к.е.н., доцент

Шепелев О.В., аспірант

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

Економічний розвиток виражається в досягненні ефективності розподілу ресурсів і ефективності виробництва. У бюджетній системі одним з головних інструментів досягнення ефективності (розподілу бюджетних коштів та здійснення видатків) є фінансова децентралізація бюджетів. Це робить її важливим фактором соціально-економічного розвитку. Тому політика міжбюджетних відносин-управління повноваженнями та перерозподілу

ресурсів, – є важливим інструментом податково-бюджетної політики щодо стимулювання розвитку економіки країни.

Вибір інвестицій як показника, що формується під впливом фінансової децентралізації, здійснено не випадково. Аналіз потенціалу фінансової децентралізації показав, що стимулювати зростання факторів виробництва в приватній сфері можна через зростання ефективності суспільної сфери [1].

Методично, інвестиції можуть відображати не тільки рівень економічного розвитку регіону, а й реалізацію економічного потенціалу регіону «в моменті», тобто в кожен період часу (як правило, за рік) [2]. В даному контексті можна прийняти, що показник інвестицій є наслідком сформованого інвестиційного клімату в регіоні і відображає інвестиційну активність в ньому. Звідси, показник інвестицій може краще відображати стимули економічних агентів продовжувати підприємницьку діяльність, і тому адекватно відображає той самий «канал» позитивних стимулів, що переходять в приватний сектор з суспільного і походять з передбачуваного зростання ефективності бюджетної системи внаслідок достатніх місцевих повноважень. Дійсно, через інвестиції як економічний показник, на відміну від соціальних показників (узагальнено, рівня задоволеності населення органом влади регіону), можна простежити вплив внутрішньорегіональної децентралізації як чинника ефективності на стимули економічних агентів, що беруть участь у процесі економічного відтворення. Тобто, перевірити саму передумову впливу внутрішньорегіональної децентралізації на сферу економіки.

Зростання інвестицій в економіці багато в чому обумовлено ефективною державною економічною, в тому числі структурною (структурно-інвестиційною) політикою. Під нею розуміється комплекс заходів щодо стимулювання факторів виробництва, перш за все інвестицій і продуктивності праці. Структурно-інвестиційній політиці відводиться ключова роль в тих областях, де механізми ринку самостійно не здатні забезпечити ефективність розподілу ресурсів. Вона передбачає полегшення пересування ресурсів між секторами економіки і заходи щодо згладжування диспропорцій, що не усувається ринковими механізмами. Таким чином, однієї лише макроекономічної стабілізації недостатньо для стійкого економічного зростання.

На відміну від зростання економіки, характер впливу фінансової децентралізації на рівень інвестицій вивчений досить слабо. Щодо бюджетних інвестицій виявлено, що при децентралізації рішень у сфері податкової політики можливий потенціал зростання якості інфраструктури. Для загальних інвестицій позитивний вплив децентралізації може транслюватися через збільшення їх обсягу, проте не обов'язково через зростання ефективності [3].

Таким чином, для зростання ефективності заходів стимулювання інвестицій необхідно розуміння процесів, що супроводжують їх здійснення. Стагнація інвестицій в економіці України пояснюється довгостроковим зниженням динаміки зовнішнього попиту, переважним попитом споживчий та інвестиційний [4]. В даних умовах виникає питання про те, що опосередковує і які ефекти викликає поточна структура інвестицій в економіці. Отже, для

досягнення високих макроекономічних показників розвитку регіону як і раніше вкрай важливий сировинний сектор.

Література

1. Бабич М.М. Формування системи продовольчої безпеки: теорія, методологія, практика: монографія. Миколаїв: вид. відділ МНАУ, 2018. 360 с.
2. Bashir M., Schilizzi S. Measuring food security: Definitional sensitivity and implications. Contributed paper prepared for presentation at the 56th AARES annual conference, Fremantle, Western Australia. February 7–10, 2012. URL : <https://www.researchgate.net/publication/227842803> (дата звернення: 20.04.2022).
3. Ревенко С.О. Методологічні підходи до оцінки рівня загроз продовольчій безпеці. *Агроінком*. 2013. № 10. С. 61-64.

ЗАСАДИ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ В ПРОЦЕСІ РОЗВИТКУ АВТОМОБІЛЬНОГО ТРАНСПОРТУ В УКРАЇНІ

Репецький О.В., здобувач PhD

Кирчата І.М., к.е.н., доцент

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

Автомобільний транспорт є одним із ключових сегментів транспортної системи України, забезпечуючи мобільність населення, розвиток економіки та інтеграцію в міжнародну спільноту. В умовах сучасного світу, що характеризується глобалізацією, інтенсивною урбанізацією та кліматичними викликами, сталий розвиток автомобільного транспорту набуває особливого значення. Держава відіграє важливу роль у створенні умов для ефективного функціонування цієї галузі та забезпечення її відповідності сучасним вимогам.

Державна політика у сфері автомобільного транспорту в Україні починається з формування законодавчої бази, яка регулює діяльність усіх учасників транспортної системи: від вантажоперевізників до водіїв приватних автомобілів. У контексті євроінтеграції держава має адаптувати своє законодавство до стандартів ЄС, зокрема до вимог щодо безпеки руху, екологічних стандартів автомобілів та умов роботи перевізників, створюючи прозорі правила, які сприяють розвитку галузі, покращенню якості послуг і підвищенню рівня безпеки.

Одним із найважливіших завдань держави є розвиток транспортної інфраструктури, адже в Україні автомобільні дороги є головною складовою транспортної мережі, проте їхній стан залишається однією з найбільших проблем. Державна програма «Велике будівництво», що реалізується з 2020 року, є прикладом стратегічного підходу до реконструкції та будівництва доріг., адже завдяки цій програмі вдалося покращити стан багатьох магістралей, з'єднати регіони сучасними трасами та сприяти економічному розвитку через полегшення логістики. Однак для сталого розвитку автомобільного транспорту